Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Legenda Aurea - Cod. Aug. perg. 256

Jacobus <de Voragine>

[S.l.], [14. Jahrh.]

De sancto Urbano

urn:nbn:de:bsz:31-66161

Visual Library

protest filius qui et a parentibus perperitur. Eos si hodie servos tuos tales esse cognosceres protinus occidi iuberes. Tales deos mirare quorum cultor non erubescas. Augustus ergo putans se a puero victum iussit eum in via Aurelia decollari circa annos domini CC.LXXX. Cuius corpus Octavilla senatrix diligenter sepelivit. Ad cuius sepulcrum si quis falsum iurare voluerit, antequam ad cancellum chori perveniat aut statim a demone captus insanit aut cadens in pavimentum periculum vite perdit. Cum lis non modica inter duos esset et iudex reum penitus ignoraret, zelo iustitie iudex ductus ambos ad altare sancti Petri eduxit et ibi reum de innocentia sua quam pretendebat iuramento expiare coegit, rogans apostolum ut aliquo indicio ostenderet veritatem. Cum ergo ille iuravisset et nil mali passus fuisset, iudex de malicie eius certus zelo accensus iustitie exclamavit: Senior iste Petrus aut nimis mitis est aut minori defert. Tamen Pancratius adolescens non invenietur et ab eo veritatem requiramus. Cum autem venissent et reus ad tumulum falsum iurare presumpsisset, manum retrahere non potuit et ibidem postmodicum exspiravit. Unde usque hodie a plerisque servatur ut super reliquias Pancratii pro dubiis iuramenta fiant.

De sancto Urbano

Benomine

Dicto de festivitatibus que occurrunt infra tempus reconciliationis quod tempus representat ecclesia a pascha usque ad octavam pentecostes, sequitur de festivitatibus que eveniunt infra tempus peregrinationis quod tempus representat ecclesia ab octava pentecostes usque ad adventum domini. Principium autem huius temporis non semper hic incipit sed iuxta paschale terminum variatur.

De sancto Urbano. De nomine

Urbanus ab urbanitate dictus est, vel Urbanus ab urbe que est lumen vel ignis et bana que est responsio. Fuit enim lumen per honestatem conversationis, ignis per ardorem caritatis, responsio per doctrinam. Vel Urbanus ab urbe, quia sicut lux est in aspectu amabilis, in esse immutabilis, in situ celestis, in actu proficua, sic iste fuit amabilis in conversatione, immutabilis in mundi despectione, celestis in contemplatione, proficuus in predicatione.

Urbanus Calixto pape successit. Cuius tempore christianis maxima persecutio extitit. Tandem Alexander est imperator cuius mater Mammea christiana per Origenem conversa fuerat. Ipsa ergo filium precibus matris adeo induxit ut a persecutione christianorum cessaret. Verumtamen Almachius urbis prefectus qui beatam Ceciliam decollaverat in christianos crudeliter desaeviebat. Sanctum ergo Urbanum diligenter inquiri fecit et inquisitum ante pontificem Carpasium quidam minister cum tribus presbyteris et tribus diaconibus in crypta reperiens mitti iussit. Post hec coram se ipsum adduci precepit et quinque milia hominum cum sacrilega Cecilia et illustribus viris Tiburtio et Valeriano seduxerit ei obiecit et thesauros requisivit. Cui Urbanus: Video plus te ad sevitiam in sanctos induci cupiditate quam ad cultum deorum. Thesauri Cecilie per manus pauperum celos conscendit. Cum ergo sanctum Urbanum cum sociis plumbatis ceciderit et ipse nomen domini Elyon invocasset, subridens prefectus ait: Sapiens vult videri senex et ideo nunc ignota loquitur. Cum autem superari non possent, iterum in carcerem recludunt. Ubi tres tribunos ad se venientes cum custode carceris Anolino sanctus Urbanus baptizavit. Audito ergo quod Anolinus christianus factus esset, post factum sistitur et sacrificare renuens decollatur. Sanctus autem Urbanus cum sociis ad simulacrum ducitur et thus imponere urgetur. Tunc orante Urbano simulacrum cecidit et XXII sacerdotes qui ignem ministrabant occidit. Tunc gravissime laniantur et post hec ad sacrificandum ducuntur

Qui ipsum ydolum exspuentes fidem Christi nuntiaverunt et invicem dato pacis osculo capitalem sententiam acceperunt circa annum domini LXXX. Statim autem Carpalius a demone arreptus est et deos suos blasphemans et Christum nimium magnificans a demone suffocatus est. Cuius uxor Martinella videns quod filia sua Luciana et tota familia a sancto Fortunato presbytero baptisma suscepit et post hec sanctorum corpora honorifice sepelivit.

De sancta Petronella virgine

De sancta petronella

Petronella cuius vitam sanctus Marcellus conscripsit fuit filia beati Petri apostoli. Que cum nimis speciosa esset et voluntate patris febribus laboraret, discumbentibus apostolis cum eo, discipulus dixit ad eum: Cum omnes a te sanentur, cur sinis iacere Petronellam infirmam? Cui Petrus: Quia sic ei expedit. Verumtamen ne putetur impossibilitas sanitatis ei meis sermonibus excusari, ait ad illam: Surge Petronella velociter et ministra nobis. Que statim sanata surrexit et eis ministravit. Completo autem ministerio dixit ei Petrus: Petronella, redi ad lectum tuum. Que statim rediit et ut prius febribus laborare cepit. At ubi amare cepit in perfectione Dei, perfecte eam sanavit. Comes autem Flaccus ad eam venit ut ipsam propter eius pulchritudinem acciperet in uxorem. Cui illa: Si me in uxorem habere desideras, iube ad me virgines venire que me usque ad domum tuam deducant associate. Quod cum ille pararet, Petronella ieiuniis et orationibus insistere cepit et corpus domini suscipiens et in lecto se reclinans post triduum ad dominum migravit. Flaccus autem delusum se videns ad Feliculam Petronelle sociam se convertit et ut aut sibi nuberet aut ydolis immolaret precepit. Cum illa utrumque renueret, prefectus VII diebus sine cibo et potu in carcere eam esse fecit ac postmodum in eculeo torquens occidit ac eius corpus in cloacam proiecit. Quod sanctus Nichomedes auferens sepelivit. Unde a Flacco comite Nichomedes accersitur et sacrificare renuens plumbatis ceditur et in Tyberim corpus eius precipitatur. Iustinus autem clericus levavit et honorifice sepelivit.

De sanctis primo et feliciano

Primus quasi summus et magnus. Felicianus quasi felix anus, id est felix senex. Iste enim dicitur summus et magnus dignitate propter martyrii passionem, propter miraculorum operationem, sanctitate propter perfectam vitam, felicitate propter glorie fruitionem. Ille autem dicitur senex non tantum propter antiquitatem, sed propter reverentie dignitatem, propter sapientie maturitatem et propter morum gravitatem. Primus et Felicianus apud Dyoclecianum et Maximianum a templorum pontificibus accusantur quod nec eos sacrificare facere ullatenus adversus hec obtinere valebant. Iussu Cesaris pariter in carcerem recluduntur. Sed ab angelo soluti post modicum iterum in presentiam principum presentantur. Qui cum in fide firmi persisterent, diu flagellati separantur ab invicem. Dicit preses Feliciano ut sue senectuti consulat et diis immolet. Cui Felicianus: Ecce iam LXXX annos habeo et XXX anni sunt ex quo veritatem cognovi et elegi deo vivere, qui me potest de tuis manibus liberare. Tunc iussit eum preses ligari et clavos in manibus et pedibus eius agi, eique dixit: Tamdiu sic eris donec nobis consentias. Quod cum leto vultu persisteret, eum ibidem torqueri iussit et nec ei prebere cibum. Post hec sanctum Primum ad se duci fecit eique dixit: Ecce frater tuus imperatorum decretis consensit et ideo magnifice in palatio veneratur. Tu ergo similiter age. Cui ille: Licet dyaboli filius sis, verum tamen pro parte dixisti quod frater meus precepto imperatoris celestis consensit. Tunc iratus preses iussit latera eius incendi et plumbum bulliens in os eius fundi cunctis videntibus Feliciano, ut sic terreretur. Ipse autem plumbum tanquam aquam frigidam suaviter